

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

TREDJE KAPITLET

Lejonet	1
I. Lejonet i vårt ställe.....	2
II. Lejonet i oss eller vi i honom	4
III. Två världsföljder av Lejonets seger	5
1. Satans tregradiga nedkastande	5
2. Världens styrelse och frälsning	7

TREDJE KAPITLET

Lejonet

Och jag såg i hans högra hand, som satt på tronen, en bok med skrift både på insidan och på utsidan och förseglad med sju insegel. Och jag såg en stark ängel, som utropade med hög röst: »Vem är värdig att öppna boken och bryta dess insegel?» Och ingen varken i himmelen eller på jorden kunde öppna boken och se vad där stod.

Och jag grät mycket däröver, att ingen befanns värdig att öppna boken eller se vad där stod. Och en av de äldste sade till mig: »Gråt icke. Se, lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har övervunnit, så att han kan öppna boken och bryta dess sju insegel» (Upp 5:1–5).

Guds evighetslöften äro sju. Med dem sluta alla sju breven till församlingarna i mindre Asien. Och alla dessa löften äro bundna vid ett enda ord, det ordet: **övervinna**. »Den som övervinner», han skall få; »den som övervinner», han skall få o.s.v. (Upp 2:11, 17, 26; 3:5, 12, 21).

Och när Uppenbarelsebokens syner hålla på att avslutas, då inträder den högtidligaste stunden i den nytestamentliga profetian. Ty då tager han, som sitter på tronen, själv ordet. Det är den enda gången i hela denna bok, då han själv talar. Och i de ord, han då säger, sammanfattar han alla sina löften till ett enda, som han kallar **»detta allt»**, nämligen ny himmel och en ny jord med ett nytt Jerusalem. Och detta oändliga och outsägliga löfte binder han vid ett enda ord, det ordet övervinna: **Den som övervinner, han skall få ärva detta allt**. Det är den Allsmäktiges, den Heliges och den Eviges sista ord i den heliga Skrift. Och med detta slutord binder han alltså varje människa vid övervinnandets fruktansvärt allvarliga grundlag (Upp 21:7). Människa, märk detta!

Ty övervinnandet är en oeftergivlig grundlag för allt liv. Det är självbevarelsens världsgrundlag, som Gud inskrivit i allt skapat. Och det kerubiska lejonansiktet är just denna lag, som vi sett.

Allt levande har lejonansiktet, bär i sig driften och kraften till självbevarelse. Och det måste, vart efter sin art och grad, bestå en kamp för sin tillvaro. I annat fall är livet förlorat.

Redan den lilla brodden måste övervinna mullens tryck och spränga dess skorpa; varom icke, så bliva förkrympning och död dess oundvikliga lott.

Djuret måste kämpa en mångsidig och oavlätlig kamp för sin tillvaro, annars är det förlorat. — Den lekamliga människan likaså.

Samma lag för den andliga människan. Men här uppträder han som högsta naturlag. Han bjuder under *frihetens* fruktansvärda ansvar. Och här har seger eller nederlag omätliga följder icke blott för människan själv utan för hela den lägre skapelsen. Icke ett sandkorn i jorden, icke

en planta på marken, icke det minsta kräk i den doldaste vrå, som ej delar resultatet av människans kamp. Allt skapat ropar med tårat öga till människan: »Övervinn, övervinn!«

Och nu rör sig vår text omkring blott ett enda ord, det ordet *övervinna*. »Gråt icke. Se, lejonet av Juda stam har **övervunnit**«, säger en av de äldste. I detta ord sammanfattar han alltså hela Kristi verk i livet och i döden. I övervinnandet ser han sålunda hela hans värdighet, kraft och makt att övertaga boken, som innehåller världens styrelse och frälsning.

Ty kerublejonet har fallit, övervinnandets grundlag är bruten. I dess ställe har trätt vildlejonets konungsliga världslag, syndens och dödens slavlag.

Kerubheligheten är försvunnen och kerubhärligheten med den. Förstabudsståndet är övergivet.

Allt var kerublejonets fel. Det försummade vakthållningen mot frestaren. Och det har blivit övervunnet av det rytande lejonet.

Därför måste Kristus träda i lejonets ställe. Han måste först och sist och framför allt vara kerublejonet. Därför kallas han **Lejonet** av Juda stam. Det är Kristi första benämning i kerubsynen. Innan Johannes ser honom såsom Lammet, hör han honom kallas Lejonet. Därmed ställes lejonuppgiften hos Kristus såsom själva hans grunduppgift. Han måste först och sista vara **övervinnaren**. Och i enlighet därmed sammanfattar han själv hela sitt verk i liv och död i detta enda ord: »Jag har övervunnit« (Upp 3:21). Och han säger sig vara den »*starkare*, som kommer över den *starke* och **övervinner** honom och borttager alla hans vapen, som han förtröstade på« (Luk 11:22).

Kristi grundbenämning är alltså, enligt vår text, »Lejonet«. Han är Lejon-Lammet eller Lamm-Lejonet. Och därför undergick kerubsynen, såsom vi sett, den förändringen, att lejonet visade sig först. »Det första livsväsendet liknade ett lejon«. Och strax träder Lejonet av Juda fram på den nytestamentliga skådeplatsen.

Vi taga nu tre synpunkter: Lejonet i vårt ställe; Lejonet i oss eller vi i honom; samt två världsföljder av Lejonets seger.

I

Lejonet i vårt ställe

Kerublejonet har fallit. Men Lejonet av Juda trädde fram och intog dess plats, och det redan i Guds eviga råd.

Han steg i fullaste mening i vårt ställe, *nämligen så långt den helige och rättfärdige kan stå i syndarens ställe*. Mer krävde icke Gud av honom; och mer behöva vi icke. Nöjom oss med det.

Han stod sekundligen under kristallfästet så, som vi skulle stått där. Han skylde sekundligen sina fötter och sitt ansikte med den heliga fruktans vingar. Ty Herrens fruktans ande »vilade» över honom. Och han steg sekundligen uppåt på kärlekens vingar, så att dånet av dem fyllde hela Kanaans land. Så stod han sekundligt budstånd i firsidig

förstabudskärlek till Fadern och i tusenfaldig andrabudskärlek till oss. Så blev det första budet och därmed alla buden lejonliv, lejonbud och lejonangelium i Lejonet av Juda stam. Han var och är Guds lag i personlig gestalt.

Kerubernas helighetssång sjöng han från krubban till korset i varje tanke, känsla, ord och gärning, så att han glödde som eld och brann som bloss i helighet och rättfärdighet. Han var Guds helige (Apg 2:27).

Skapelsen var för honom kristallhavet. Med sin rena väsenseld stod han i samband med hennes kerubiska eldskrafter. Han förvandlade vatten till vin, gick på Gennesarets sjö, bespisade 5 000 män, befallde över sjukdomarnas hela skara och bjöd döden släppa sitt rov. Sådant var för honom helt naturliga saker. Ty han levde naturligt i den kerubiska övernaturen. Och sådana gärningar te sig för varje kerubmänniska som förnuftiga ting.

Han såg allt med Faderns blick, gjorde allt med Faderns hand, åkte alltid i Faderns vagn. Och därför krossade hjulen allt motstånd, nämligen så som det kunde och skulle krossas i kärleken på förnedringens färd. Och allt detta gjorde han i vårt ställe.

Självbevarelsen var grunddraget i hans liv. Först och främst *egen* frälsning. Om den bad han med starkt rop och tårar (Heb 5:7). Ty på den hängde hela världens frälsning.

Övervinnandets omutliga, oeftergivliga världslag var grundlagen i hans liv. Ty den *måste* upprättas och helgas i hans egen person och genom honom i hela skapelsen. I annat fall är hon för evigt utestängd från alla Guds löften. Ty de sitta alla som evighetsblommor i en krans på övervinnandets band.

Därför satt han sekundligt lärvillig konung och präst på förnedringens safirtron. Det rytande lejonet närmar sig planet. Dråpslaget faller tre gånger i öknen och sju gånger på korset samt dessutom en gång i varje sekund i livet och i döden.

Detta rytande lejon mötte honom i gestalten av de båda vilddjuren. Det var dem han måste övervinna. Ty de äro allt ont.

Lejonbjörnleoparden, världsanden, nalkas honom först genom ljuvliga lockelser, därefter med bitter plågodöd. Det gällde att smila eller pina omkull honom.

Och hand i hand med kattbjörnen gick lammormen. Han var det dåtida falska profetdömet med den förstabudslösa lagen och löftet, den judiska skökan. Och båda djuren stå inför honom i Pilatus och Kaifas.

Och han övervann alla frestelser av dessa båda vilddjur. Och därmed hade han övervunnit allt ont. Han bevisade sig som »den starkare». Han var övervinnaren in i döden. Det var lejonverket. Och det skedde i vårt ställe.

Och alla fyra ansiktena samverka. Där ett är, där äro de alla med; vad ett gör, det göra de alla. Så voro de alla med om övervinnandet, vart och ett med sin uppgift. Alla ha övervunnit.

I denna lejonseger ligger försoningen för världens synd. Där står ett kungslejon i Lammets blod; det är blodets värde, makt och kraft. Det är *Lejon-Lammet*, som övertager boken.

Lejonet av Juda är stamkeruben, stamövervinnaren, stamheligheten, stamrättfärdigheten.

Stamlejonet Jesus Kristus är »gottgörelsen», »tillfyllestgörelsen». I honom ligger fullkomlig ingreningskraft och grenlivskraft och övervinnande tronkraft. Och Gud nöjer sig med den välbehagliga stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets frukt. Då är försoningsverket fullbordat, *då*, när världen låtit försona sig med Gud genom utgrening ur vilddjursstammen och ingrening i lejonstammen.

II

Lejonet i oss eller vi i honom

Stammen finnes. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste bli gren-lejon i Stamlejonet. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än grenfrälsningen (Joh 15:4-6).

Lejonet har icke övervunnit i vårt ställe, så att vi skola *slippa* att övervinna; utan i vårt ställe, så att vi skola *kunna* övervinna genom honom. Så kunde Paulus och de, till vilka han skrev, »rikligen övervinna» i 7 lidanden och 9 frestelser. Det är lejonnåden i Kristus.

Men, men — gren, gren i honom! Därpå hänger det. Och såsom gren i stamkeruben har du din evangeliska kerub-utrustning. De 4 vingarna svepas kring fötter och ansikte till helig och salig abbafruktan; och de 2 andra sträckas till abbakärlekens lätta lyftfärd i safirblå rymd. Ansiktena göra kerubtjänst åt alla sidor i alla väder. De många ögonen öppnas till sekundlig kerubsyn, de många händerna sträckas till sekundligt kerubverk. Lamporna tändas; elden glöder; kristalltemplet strålar från ovan och nedan. »Rulla!» ropas det åt hjulen, och det så att du »hör det med dina öron»; och vagnen går segerrikt fram på förnedringens väg i liv och i död.

Sådant är grenståndet, som är förstabudsståndet och därmed segerståndet i alla bud. Nu farväl, I mergudar alla, ty Gud är En, och hans namn är Ett.

Så blir du oförmögen att synda (1 Joh 3:9). Ty av dina sekundliga synder »gör» du ingen enda synd. Ty *du* har synden, och *synden* har icke *dig*. Du är ovanpå. Du och icke synden sitter på tronen.

Detta är lejonnåden i Kristus. Så omätligt djup, hög och vid är den.

Det är ett skamligt oskick av de troende att ideligen klaga över syndens makt. Därmed hädar du Lejonet. Ty i honom finnes kraft till »nog och över nog».

Att besjunga och beprisa den »härliga nåden» men ligga under syndens övermakt — den »nåden» är icke värd något pris. Felet är det, att du vill vara gren i två stammar på en gång. Steget-ut-frälsningen känner du icke. Segerlejonet i Lammets blod har du tagit bort och gjort dig ett blott och bart pino-Lamm. Det är skökans Lamm.

Lejonnåden i Kristus vill lära människan livets läxa: världsgrundlagen, självbevarelsens, övervinnandets oeftergivliga lag. Just därför släppes frestaren på dig allsidigt och oavlåtligt; som du ser. Nämn mig vad gott du vill; och jag skall säga dig namnet på dess sekundlige dödsfiende. Friden hotas av ofrid, fröjden av bedrövelse, kraften av svaghet, ödmjukheten av högmod, tålmodet av otålighet, kärleken av själviskhet, sanningen av lögn o.s.v. Lejon-Lammet i ditt

bröst släppes aldrig ur sikte av vilddjuret. Kring varje himmelens duva kretsar en hög på vår jord. Här står den sekundliga kampen. Sjulöfteskransen framhåller han, som sitter på tronen. Vinner du, så har du den. Övervinner du, så är den förlorad. Så allvarlig är nåden. Alltså: en lejonblick, ett lejonslag i vart och ett nu: hälen på ormens huvud vid vart och ett steg — det är livets grundlag i syndens värld. Och den lagen är lejonevangeliet i Kristus.

Men här får du i början vidkännas många och bittra nederlag; ända till dess du blivit en komplett nolla i konsten att frälsa dig själv. Ty det är den själviska självkraften, som utestänger lejonkraften.

Och här kräves ihärdig övning, just vad Paulus kallar ett *arbete* med fruktan och bävan på själens frälsning. Ty Lejonets segerkrafter gripa dig aldrig mekaniskt. De finnas i honom blott som material, varav du skall bygga din segermänniska, ditt evighetshus på klippan, vilket står fast i slagregn, flod och storm (Matt 7:24, 25).

Kristus kommer människan till del såsom bröd och dryck. Lejonet måste ätas och drickas, det är, inbegäras, inkännas, intänkas, inviljas, inhjärtas, insjälas, inkraftas och införstås, smältas och omsätts till en lejonmänniska just där du är ställd i livet.

Och här får du sekundligen erfara ställföreträdareskapets omätliga nåd. Ty sekundligen står han »inför Guds ansikte oss till godo» (Heb 9:24); och överskyler ditt ofullkomliga övervinnande med sitt fullkomliga övervinnande, ända till dess han så fullkomligt grenat in dig i sig, att du är honom fullkomligen lik.

Men akta dig här för den »evangeliska» skökan med sitt falska ställföreträdareskap; som har så vid utbredning även i den lutherska kyrkan. Ty hon har icke Lejonet. Hon går vid sidan av övervinnandet, tager det icke som evangelium utan blott som ett lagkrav, inför vilket man skall komma på skam. Och med den läran har hon insövt och fördärvat mångtusen själar i vårt land.

Nu fram med Lejonet! Ty nu uppstiger det rytande lejonet med väldig kraft ur själva avgrunden och rycker hela världen med sig in på Harmageddon. Där skall striden stå mellan lejonet från nedan och Lejon-Lammet från ovan om världsväldet. Fram med lejonevangeliet, I Herrens helige, så att I bliven Harmageddoniska lejonlamm, då I gripens av lejonets klor och rivens i stycken av dem.

III

Två världsföljder av Lejonets seger

Den första gäller den onda andevärlden och består i Satans gradvisa nedkastande. Den andra gäller vår värld och består i hennes styrelse och frälsning.

1

Satans tregradiga nedkastande

Och kvinnan födde en son, en manlig ättling, som skall regera folkvärlden med järnspira; och hennes barn upprycktes till Gud och till hans tron. (Upp 12:5)

Och det vart en strid i himmelen: Mikael och hans änglar gingo att strida mot draken, och draken stred och hans änglar. Och de rådde icke, och intet rum vart funnet för dem. i himmelen. Och den store draken, den gamle ormen, som kallas djävul och Satan, vilken förvillar hela världen, blev nedkastad till jorden, och hans änglar nedkastades med honom. (12:7-9)

Och jag såg en ängel nedstiga från himmelen, som hade nyckeln till avgrunden och en stor kedja i sin hand. Och han grep draken, den gamle ormen, som är djävul och Satan, och band honom för en tid av tusen år. Och han kastade honom i avgrunden och tillslöt och förseglade över honom, på det att han icke mer skulle förvillan folken, till dess de tusen åren gått till ända. Därefter skall han varda lös för en liten tid. (Upp 20:1-3)

Och djävulen, som förvillade dem, blev kastad i samma sjö av eld och svavel, dit vilddjuret och den falske profeten hade blivit kastade; och de skola där plågas dag och natt i evigheternas evigheter. (20:10)

Solkvinnan, i egenskap av den gammaltestamentliga församlingen, gick havande med gossebarnet (Upp 12:1, 2). Och då Lejonet, den »manlige ättlingen», var fullfrestad i allt och det rytande lejonet fullbesegrat i allt, då var barnet, som hon i årtusenden gått med, *fullfött*, det är, fullkomnat i lidandet på korset. Och då »borttrycktes det till Gud och till hans tron».

Och då han i egenskap av fullkomnad och godkänd övervinnare satte sig med sin Fader på hans tron (Heb 5:4, 5, 10; Upp 3:21), då gingo Mikael och hans änglar till anfall. Och draken och hans änglar nedkastades från himlen till jorden.

Satans stamhåll allt sedan hans fall är avgrunden (2 Pet 2:4; Jud 6). Men han hade en viss frihet att röra sig dels på jorden, alldenstund människan insläppt honom där, dels i själva himlen såsom anklagare (Job 1:6; Sak 3:1).

En anklagare påvisar brott och kräver straff. Och Satan hade giltiga skäl. Därför fick han framträda inför själva Guds tron. Ty här förelåg ett stort brott, som varje människa upprepade. Och brottet var det, att den kerubiska safirtronen stod tom, allt sedan fallets dag. Där satt ingen fullkomlig övervinnare på den. Och detta fördrog Gud tills vidare; man syndade på hans tålmod (Rom 3:25). Härav begagnade sig Satan; och hängde efter med sina anklagelser »dag och natt» (Upp 12:10).

Men nu hade lejon-människan Jesus bestigit safirtronen. Och han satt orubblig på densamma ända in i döden, alltså mitt i själva straffet för det stora brottet. Och därunder övervann han både Satan och hans båda tjänstevilddjur. Därmed gick en dom över denna världen; i sin innersta rot rycktes hon ur sin furstes hand, och han själv blev dömd och nedslungad från himlen som en ljungeld (Joh 12:31; 16:11; Luk 10:18). Så fruktansvärt är Lamm-Lejonets blod för honom. Ty det är stamkerubens blod, det världsövervinnande världsblodet, det himmelska blodet. Härom mer i nästa kapitel.

Alltså befinner sig nu Satan blott i avgrunden och på jorden. Och på jorden får han vara under de 42 månaderna, alldenstund världen vill ha honom. Men i sinom tid får hon nog av honom. Och då är den lilla tiden till ända. Och då nedkastas han i avgrunden och innelåses i sitt urgamla

stamhåll för tusen år. Och vid världens ände nedkastas han i eld- och svavelsjön för evigheternas evigheter.

Sålunda: sedan Jesus-Lejonet besegrat Satan på korset, befattar han sig aldrig mer personligen med honom. Det tregradiga nedkastandet är överlämnat åt lägre makter. Först behövs Mikael och alla hans änglar för att driva honom ur himlen; sedan blott en vanlig ängel för att häva honom i avgrunden; och vem som störtar honom i eldsjön namnes icke. Ty det kan vilken människa som helst, som övervunnit honom genom Lamm-Lejonets segerblod.

I början stark sjunker han alltså i kraft steg för steg och är till slut så maktlös och lätt, att ett barn kan för all evighet blåsa honom bort som agnar ur sin hand.

Detta är Satans levnadshistoria. Den blir ock varje satansmänniskas historia. Huru pösigt, stor och stark hon än är en liten tid, sjunka måste hon dock med sin sjunkande furste ända ned i evigheternas eld, om hon sätter sig fast i det sataniska motståndaresinnet.

Människa, människa! Vi stå här inför hemska och allvarliga djup, som den av draken förvillade världen ler åt. Men har du erfarit något av dem, så ler du icke.

Människa, släck den eldröde drakens glöd, som är hat mot Gud, hans bud och hans heliga. Släck det i Lamm-Lejonets blod, som giver firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek.

Lejonets seger går alltså till själva roten och botten av de onda. Den griper hela den onda andevärlden med fullkomlig omstörtning och nedstörtning och till sist med utstörtning ur hela skapelsen.

2

Världens styrelse och frälsning

Detta är den andra följden av Lejonets seger. Och den är oupplösligt förenad med den förra.

Johannes grät bittert, då ingen befanns värdig att mottaga boken. Ty han kände rotprofetian, den till Hesekiel framräckta boken, som var »fullskriven både innan och utan» (Hes 2:9, 10), och som innehöll Guds ord till Israel (Hes 3:4), allt det ord, som Hesekiel talat. Och det var först och sist ett Guds världsord, som tog gestalt i kerubsynen vid Kebar och i tempelsynen i Jerusalem (kap. 40–48).

Härav förstod Johannes, att boken i hans hand, som satt på tronen, måste innehålla hela Guds världsplan. Uppenbarelsboken är ett litet utdrag ur den under namn av den »lilla boken» (Upp 10:2).

Att mottaga den stora världsplanen var alltså att övertaga och utföra världsstyrelsen till världsfrälsning.

»Gråt icke. Se lejonet av Juda stam, telningen från Davids rot, har övervunnit, så att han kan öppna boken och bryta hennes insegel.» (Upp 5:5) Det är allt vad vi få veta om orsaken till denna Lejonets värdighet. Han har övervunnit. Däri ligger den; som vi sett. Med andra ord: han har gjort vad Hesekiel befalldes att göra. Han har ätit boken. Han har henne i sig såsom lejon-ande och lejonliv, såsom sju-sidig tron-ande till tronmakt och tronfrälsning. Han är Ordet i gestalten av den himmelska människan.

Han är världens stamkerub; och därmed är världen hans. Han övertager henne ur Faderns hand; och som en ny himmel och en ny jord lägger han henne åter i Faderns hand. I denna världsstyrelse till världsfrälsning få vi blicka in något litet längre fram i vår bok.

Så omätliga följder har Lejonets seger, så omätliga äro hans värdighet, kraft och makt.

Men det är först och främst den föraktade, den bidande och lidande kärlekens makt. Den måste först utföra sitt frälsande förnedringsverk under 42 månader, innan allmaktens järnspira tillgripes vid deras slut. Världsstyrelsens kvarn mal långsamt men fint.

Detta förstå icke människorna. De tycka, att det blir ingenting av. Lejonets beprisade kraft och makt syns icke till. Världen blir allt sämre; det ondas triumf allt större. Och så jublar hopen; »han finns icke!» Och många förargas och lida skeppsbrott i tron.

Enda räddningen är en grundlig *erfarenhet* av Lejonets tronevangelium, tronnåd, tronfrälsning. Lev sekundligt lejonstånd i Lejonets ande, och du håller stånd i allt, saligt skådande hans styrelse och stilla förbidande hans ankomst.

Men akta dig för den vita faran, som kommer så välmenande och så nitisk i Guds namn, skökan, som i Lammets namn borttager Lejonet ur Lammet och slingrar sig undan övervinnandet.

Nej, *tro* och håll *fast, fast, fast* din Skapares sista ord till världen: *Den, som övervinner, han skall få ärva detta allt, och jag skall vara hans Gud och han skall vara min son, men de fega (de lejonlösa) ... de skola få sin del i den sjö, som brinner med eld och svavel.*

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om korrekturfel i texten. Se vår
hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2016-02-01